

בְּרֵאשִׁית

שיר מאת: יעקב בלזם

בְּרֵאשִׁית הַכֹּל, תַּעֲמִדְנָה צְפוּפוֹת – אִשׁ שְׁחוּרָה עַל גְּבִי לְבָנָה –
הָאוֹתִיּוֹת, אֲשֶׁר בְּהֵן הַחֵל הַמְּקוֹם לְבָרָא אֶת הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה.
הֵן רוֹמְזוֹת לְסוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים, הַטְּמוּנִים בְּתוֹךְ הַמְּסֻתוֹרִין הַנִּפְלְאִ;
לְשִׁמּוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים מְצֻטְרָפוֹת וְהוֹלְכוֹת – וְעַל פְּנֵי כֶסֶאֹ תִרְחַפְּנָה.

וּפְתָאֵם יִשְׁמִיעַ הַבוֹרָא קוֹל חֲזֵק שְׁחָצַב אֶת לְהַבּוֹת אֲשֵׁיו;
קוֹל גְּדוֹל, וְלֹא יִסֶּף: "יִתְבָּרֵי אוֹרִיתָא!" – וְחֲרָדוֹ הָאוֹתִיּוֹת מִפְּנֵיו.
וּתְאִמֵּר הָאֱלֹהִי: "נְזוּזָה, וְרוּחַ בֵּין עֵדֶר לְעֵדֶר נְשִׁים!"
אִז עֲמָדוֹ הָאוֹתִיּוֹת, וְהִנֵּה זֶה חֲדָשׁ – "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱ-לֹהִים."

וַיִּסְתַּכֵּל הַבוֹרָא בְּתוֹרָה שְׁעֵשָׂה, וַיִּרְא הַבוֹרָא כִּי טוֹבָה.
וַיַּעֲמָדוּ פְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה, וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיִּבְקְשׁוּ לְרְאוֹתָהּ.
וַיֹּאמְרוּ: "מָה כְּתוּב בָּהּ?" – אָמַר רַחֲמָנָא: "כִּי יִבְעַר אִישׁ שְׂדֵה אוֹ כָּרֶם
וְשִׁלַּח אֶת בְּעִירָהּ. וְעוֹד: 'כִּי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי יִכְרֶה אִישׁ בַּר.' "

וּפְתַחוּ וְעִנּוּ מְלֶאכֶיכוֹ: "אִין בּוֹר וְאִין שְׂדֵה! אִין אִישׁ וְאִין כָּרֶם!
לְשֵׁם מָה טְרַחַת לְבְרָאָה?" וַיֹּאמֶר הַמְּקוֹם: "מְלֶאכֶי, נְתִיעֶצָה:
תּוֹרַתִי רְאִיתֶם – וּבְכֹן, נְבְרָא אָדָם לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ? וְגַם
נְבְרָא עוֹלָם, וְכָל טוֹב אֲדוּנָיו בְּתוֹכּוֹ – וְכָלוּ לְאָדָם לְהִנָּאָה?"

וּתַעֲמִד קְבוּצַת מְלֶאכֶיכִים נְכַבְּדָה וְגְדוּלָה, וּתַעֲנֵן בְּזַעֲקָה:
"רַק טְמָאָה וְטַנּוּף וְחֶמְס וְנֹאוּף יִבְרָאוּ, אִם תַּעֲשֶׂה כְּדְבָרְךָ!"
וַיֹּאמֶר הַבוֹרָא: "וְכָךְ אוֹמְרִים בְּלִכְסֶם?" וּתַעֲנֵן קְבוּצָה קִטְנָה
בְּנַחַת: "אָף טְמוּנִים בְּחִבּוֹ שֶׁל עוֹלָם צְדָקָה וְחֶסֶד וְאַמּוּנָה."

יעקב בלזם גר בוודמיר עם אביטל דבורה ועם בנם אברהם חיים. שיריו הקודמים הופיעו בביטאון הדור. השנתון העברי של אמריקה.

וַיֹּאמֶר הַבּוֹרָא: "כֵּן נִרְאִים דְּבַרְיְכֶם, מִדְּבַרֵי הָעֵדָה שְׁקֻדָּמָה." וַיִּשְׁמַע קוֹל הַדָּר, קוֹל שׁוֹבֵר אֲרָזִים (לוֹ הָיוּ אֲרָזִים לְשִׁבְרָה): קוֹל "נַעֲשֵׂה אָדָם – לְקַיִם הַתּוֹרָה; בְּצַלְמֵנוּ – דּוֹמָה לְדִיוֹקְנֵנוּ; כְּדַמוֹתֵנוּ – לְהַבִּיז וּלְהַשְׁכִּיל כְּמוֹנֵי – יְדָמָה לִי, וַיֵּלֶךְ בְּדַרְכֵי.

"וְגַם אִשָּׁה נַעֲשֵׂה – עֲצָם מֵעֲצָמוֹ, וּבִשְׂרָתָהּ מִבְּשָׂרוֹ – וְדַבַּק בָּהּ אָדָם, וַיֵּאֱהָבֶהָ; וּלְגוּף אֶחָד, שְׁנַיִם יִהְיֶכּוּ. וַנַּעֲשֵׂה חַיּוֹת לְצִוּוֹת לוֹ, עוֹלָם לְשִׁבְתָּ בּוֹ, יִרְדֶּה וַיִּמְשָׁל; וְעוֹלָם שֶׁל חֶסֶד יִבְנֶה, בְּקוֹ תֵהוּ וְאַבְנִים שֶׁל בַּהוּ."

וּבַמְלֶאךָ הָרְאִישִׁי בְּסִיעָה שְׁקֻדָּמָה – בּוֹ בָחַר הַבּוֹרָא יִתְעַלֶּה לְשֵׁרוֹת מִיַּחַד. וַיִּפְשֹׁט צוּרְתּוֹ, וַצּוֹרֵת הַנְּחָשׁ הִלְבִּישׁוּ. וַאֲמַר הַמְּקוֹם: "הֵן עֵתָה גַם תִּהְיֶה הָעָרוֹם בְּחַיּוֹת הַשָּׂדֶה; וְאַרְבַּת לְאָדָם, וְתֵצֵא לְשִׁטָּן אִם נִגְדָד יֵרֵט לוֹ דַּרְכּוֹ.

"וְהָאָדָם, אִם יֵיטִיב, אִף אָמַנְם אֶת פְּנֵיו נְשֹׂאתֵי; וְאִם הוּא לֹא יֵיטִיב, אֶתָּה תִרְבֵּץ לְפִתְחוֹ, וּבּוֹ תּוֹכַל לְמַשֵּׁל. וְאוֹלָם מִתְּנָה יִקְרָה מִגְּזוֹי נִתְתִּי לְאָדָם – וּלְסִמְךָ, הִיא תִהְיֶה לְתַבְלִיז: תּוֹרְתִי – אִם לּוֹמְדָה הָאָדָם, וְהוֹלֵךְ בְּדַרְכָּהּ – וְהוֹפְרוּ כָּל תַּחְבּוּלוֹתֶיךָ."

וַיִּטַע אֶת גִּנּוּ בְּעֵדֶן מִקְדָּם, וַיִּשֶׂם הַבּוֹרָא בְּתוֹכּוֹ אֶת אָדָם וְאִשְׁתּוֹ. אִזּוּ בְרַךְ אוֹתָם: "אֶת הָאָרֶץ מְלֹאוּ וְכַבְּשׁוּהָ." הַפַּעַם הַתְּבוּנָה הַמְּקוֹם בְּבְרִיאָה, וְחֻשְׁבָּה לְתַכְלִית הַטּוֹבָה; וַיְכַלּוּ אִזּוּ מֵעֲשׂוֹ, וַיִּשְׁבַּת הַבּוֹרָא מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה.

